

ДЕЙЗИ

Жодної зброї за столом. Це моє єдине правило. Можете називати мене старомодною. Я завжди повторюю хлопцям, що мені начхати на телефони, начхати, що вони там комусь постійно щось виписують, начхати, якщо вони сідають за стіл у шапках, — я просто не хочу бачити тих пістолетів, коли подаю грудинку, яка готувалася дев'ять з половиною довбаних годин.

Джуліан змушує нас молитися (ніби Господь чує його і справді благословляє нас), а потім настає трапезна тиша — ось від чого радіє душа кухаря.

За кілька хвилин хтось ніби знову підкручує гучність: коли справа доходить до їжі, вони перетворюються на справжнісіньких тварин, ці мої Пропаші хлопчачи¹. Я називаю їх так, бо вони такими і є. Якщо ви збираєтеся якийсь час провести разом із моїм братом, готуйтеся, що він неодмінно зіб'є вас із пуття, а всі ці хлопчачи й так уже давно заблукали. До слова,

¹ Щоб ви не заплуталися, ось імена всіх сімох Пропаших хлопчачків:

- Деклан Елліс
- Алексі Кекоа
- Мігель Дель Ольмо
- Джейсон «Щасливчик» Бардслі
- Джон «Красунчик» Макре
- Букер Клайн
- Ті Кей Томпсетт (Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інше.)

Деклан зводить курок.

— Деклане, не дурій, — я закочую очі.

— Це не я дурію, а він.

Я обмінююся багатостраждальним поглядом з Мігелем Дель Ольмо¹, який став моїм охоронцем відтоді, як мені виповнилося чотирнадцять.

— Я не дурію, — знову знижує плечима Ті Кей. — Це ж правда.

— Ні, це, тряся, неправда.

— Що неправда? — супиться Джуліан.

Через те що наймолодший із їхньої банди посмів заговорити поза чергою, у Деклана аж сіпається око.

Зухвала посмішка розповзається по обличчю Ті Кея.

— Що в Декса постійно стоїть на Дейз.

А далі...

Постріл.

Я кілька разів кліпаю й опускаю голову. Дуже стара, дуже дорога мені біла футболка, яка ще кілька секунд тому була в ідеальному стані, тепер заляпана каліфорнійською кров'ю.

Ті Кей видає тихенький звук болю — ледь чутний — він ніколи не дасть Дексу відчутти насолоду від своїх страждань.

— Неймовірно, тряся, — я б'ю кулаком по столу. — Яке моє єдине правило?

Я волаю на весь голос. У кімнаті стає дуже тихо. Усі мовчать.

— ЯКЕ МОЄ ЄДИНЕ ПРАВИЛО?

¹ Одного разу, коли Джуліан був у Ріо, хтось вистрілив у нього, і Мігель (він був простим перехожим і не належав до банди) кинувся до нього, аби захистити. Пиймав кулю. Джуліан оплатив лікування й забрав його з собою до Лондона.

Усі присутні, включно з моїм братом і Ті Кеєм (який, до речі, не помирає), починають белькотіти свій варіант фрази «жодної зброї за столом».

— Ця футболка коштувала чотири тисячі фунтів.

Красунчик¹ дивиться на мене, а в його погляді читається підозра.

— Може, ти трішки переплатила за неї, Дейз?

— Справді? — кидаю на нього лютий погляд. — Думаєш, я переплатила за оригінальну футболку з мерчу *Beatles* з «Butcher Cover» 1966 року? — підіймаю брову. — Я бачила, як минулого тижня ти замовив на *eBay* читос у формі пістолетів і заплатив за це п'ятсот шістдесят фунтів.

Красунчик обмінюється поглядами зі своїм найкращим другом, Щасливчиком². Той, здається, не в захваті від почутого. Красунчик знижує плечима, ніби нічим не може зарадити.

— Вони дуже нагадували мій пістолет³.

Джуліан ловить мій погляд і киває на Ті Кея:

— Допоможи йому.

Я закочую очі й кажу Деклану:

— Принеси аптечку.

Він зніяковіло киває.

Мігель допомагає Тіксу дійти до кухні й сісти за стіл.

Будинок у нас досить великий. Тато колись викупив цілий провулок у Найтсбріджі⁴ і типу перетворив його на штаб. Вони називають це місце Компаундом.

¹ Старійшина (працював ще на мого тата). Високий, широкоплечий, дуже гарний. Трішки нагадує Гастона з «Красуні та Чудовиська», але не такий придурок.

² Уявіть Джейсона Стетхема у 2005, тільки не такого красивого.

³ Ні чорта вони не схожі.

⁴ Район у центрі Лондона. (Прим. пер.)

Мігель міцно стуляє губи й байдуже дивиться на Деклана, коли той заносить на кухню аптечку.

— Сорі за футболку, — він вибачливо дивиться на мене, а потім нахилиється, мабуть, ближче, аніж потрібно. — Я віддам її в хімчистку.

Я киваю й намагаюся видушити із себе усмішку, у якій читатиметься і прощення, і небажання виправдовувати його дурнувату поведінку.

Спостерігаючи, як (не) близько Деклан нахилиється до мене, Ті Кей зводить брову. Перш ніж вийти з кімнати, Декс поплескує його по спині.

Я дивлюся на Ті Кея.

— Нащо ти таке говориш?

— Бо це правда.

Мігель нахилиє голову, у його очах читається мовчазна згода. Мій Мігель не великий балакун. Він славиться тим, що постійно поряд, а ще вміє відпускати надзвичайно влучні короткі жарти. Минуло багато років, перш ніж ми зуміли віднайти ідеальний баланс між тим, що він постійно перебуває неподалік і не заважає своєю присутністю... Він чудово знає, що я ніколи не буваю одна. А я розумію, що, як наслідок, він теж не буває на самоті. Можу нічого йому й не казати, він і так про все дізнається.

— Хай там як, — я витираю кров навколо рани спиртовою серветкою, — невже ти справді вважаєш розумним дражнити ведмедя?

— Ніякий він не ведмідь, — заочує очі Ті Кей. — Так, цуценя з комплексом неповноцінності та маленьким членом.

Я кидаю на нього багатозначний погляд.

— Не таким уже й маленьким...

Ті Кей починає реготати.

— Тоді скажи, як воно є, хто краще в ліжку: я чи він?

Деклан, сто відсотків. Абсолютно, безсумнівно, дуже класно, рекомендую. Я так злилася, коли Джуліан наказав припинити ці стосунки. Це трапилося кілька років тому, коли я тільки-но порвала зі своїм тодішнім хлопцем. Розрив виявився болючим і травматичним, а я була досить юною¹. Джуліан дізнався, що я сплю з Декланом, який на той момент уже не був таким юним² і свято вірив, що мені двадцять³. Гадаю, брат поставив тоді Деклана перед вибором: або той допомагає з однією справою, або Джуліан іде до федералів. Уявлення не маю, що сталося під час тієї справи, але після того Деклан завжди був поряд.

Тікс... погляньмо. Наша коротенька любовна пригода якраз збіглася з моментом, коли Джуліан намагався переконати Тікса та Букера залишити Кремнієву долину. Ми ніколи не обговорювали цього моменту, але думаю, мною намагалися підсолодити угоду. Брат щосили старається відгородити мене від своїх справ, утім тоді ми разом поїхали до Каліфорнії, де майже весь час тільки те й робили, що пили та їли разом із Ті Кеєм та Букером.

Вони — наймолодші хлопці, що працюють на Джуліана. Ті Кею двадцять шість, Букеру — двадцять сім. Товаришують ще з коледжу. Айтівці, які закінчили Стенфорд і були найкращими у своєму випуску. Кремнієві негідники — ось як ми їх кличемо. Джуліан знайшов їх у даркнеті. Хлопці відстежували людей, які

¹ Скажімо так, дуже юною. Скажімо так, збрехала-про-свій-вік юною.

² Йому було двадцять чотири.

³ * сімнадцять.

переглядали заборонене порно, і передавали їхні дані до ФБР. Нам сподобався їхній стиль роботи. Джуліан фанатіє від комплексу спасителя, сам його має. Як щодо мене? Мені подобається кожен, хто бачить, що щось іде не так, і намагається зробити все, що йому до снаги.

Вони веселі хлопці. Ті Кей симпатичний, дуже милий і видається набагато молодшим, аніж є насправді. Гарно цілується, має дуже красиві очі, а от у ліжку — так собі. Я не наважуся сказати йому правду. Просто не можу.

Колю лідокаїн.

— Не знаю, — я сором'язливо знизую плечима. — Може, тобі доведеться дещо освіжити мою пам'ять.

Ця фраза ні до чого не веде, проте Тікс, схоже, задоволений — одразу розправив плечі.

— Може, так і зроблю.

Дурнувате прийняття пропозиції.

Він ніколи цього не зробить, нам обом це відомо. У будь-якому разі більше ніколи, бо...

Хтось за моєю спиною прокашлюється.

Я озираюся через плече.

Крістіан Геммес сперся на одвірок, схрестив руки на грудях і заплющив очі.

— Мені піти? — запитує він, насуплюючи брови й засовуючи руки в кишені.

Я швидко відвертаюся, мої щоки горять (навіть не знаю чому)¹. Кілька разів кліпаю, намагаюся зосередитися на поставленому завданні й ігнорую Мігеля, який театральньо заковчує очі. Це зрада нашої вимушеної дружби.

¹ Звісно, що я знаю.

Ті Кей дивиться на мене й глузливо всміхається, ніби йому щось відомо. Ні чорта їм не відомо... Навіть половини з усього не знають.

Крістіан Геммес підходить до нас, стає за моєю спиною й ніжно бере мене за дупу, поки оглядає рану від кулі.

— Що тут відбулося?

Я роздратовано видихаю.

— Деклан.

— Підстрелив тебе? — він здивовано кліпає.

Ті Кей киває.

— Чому?

Я дивлюся то на одного, то на іншого.

— Тікс його спровокував.

Мігель мружить, підтверджуючи мої слова.

— Думав, їм заборонено тримати зброю за столом.

Крістіан схрещує руки на грудях.

— Подай затискач, — прошу його. — Їм і було заборонено.

Крістіан подає ножиці¹, а Мігель заковчує очі.

Я прокашлююся, беру потрібний інструмент і намагаюся дістати кулю з плеча Ті Кея. У цей час Мігель підсвічує рану, щоб мені було краще видно.

— Скільки це ще займе? — запитує Крістіан.

— Ой, перепрошую, — я повертаюся до нього. — Кудись поспішаєш?

— Насправді так.

Він схиляється наді мною, знову уважно роздивляється рану, усе сильніше притискаючись до мене.

¹ Крістіан керує нічними клубами. Не знаю, чого я ще від нього очікувала.